

Statshusholdning ikke kan undvære en Kassebeholdning; men jeg skal i saa Henseende henviser ham til det Statsregnskab, som gaaer forud for det, hvorom der her handles, og han vil da see, at der i Statsregnskabet for 1854—55 Pag. VI findes opført Monarchiets Kassebeholdning med 3,378,344 Rd., og opført saaledes: „3 Kraft af Loven om Kassebeholdningens Delling m. v. af 7de April 1855“. Da Monarchiets Finantsvæsen gik over til Rigsraadet efter Fællesforfatningen af 2den October 1855, begyndte Monarchiet med en Kassebeholdning af 3,378,344 Rd., og i Rigsraadet er den Kassebeholdning, hvormed man kunde være tilfreds, af Finantsminister Andra angivet at være 3 Millioner; altsaa, da Rigsraadet overtog hele Monarchiets Anliggender, var der 378,344 Rd. mere tilstede som Kassebeholdning, end det af vedkommende Finantsminister var anseet for nødvendigt. Der kan altsaa ikke være noget Spørgsmaal om, at der skulde ydes et større Tilskud, end der grundlovmæssigt var bestemt, af Landsdelene til Fælleskassen, paa Grund af den Omstændighed, at der manglede en Kassebeholdning, thi den tilstedeværende Kassebeholdning var meer end tilstrækkelig. Men, yttrede nu den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad), naar der saa til andre Tider kommer mindre gode Aar, hvor Indtægterne falde mindre rigelige, saa opfører man mindre Tilskud, thi saa tager man op af Kassebeholdningen for at ned sætte Tilskudet. Jeg svarer dertil, at netop i denne Besvarelse træder det Vilkaarlige frem, idet man for det Første beregner Mere til Indtægt, end man behøver og der grundlovmæssigt er hjemlet, og dernæst igjen slaaer af; man tager forlods til sig, for siden derved at kunne slaae af, naar man selv synes, det er formeget. Resultatet deraf er, at vor Raadighed over den os tilkommende Kassebeholdning forsvinder, fordi denne forsvinder. Vil man sige: Ja, det er det Samme, saa vil jeg henstje det ærede

Thing til det Tilfælde, som vi havde, da vi sidst vare samlede, da der var Spørgsmaal om at bruge Noget af Kassebeholdningen under Pengefriksen; da var en stor Deel af den ved den brugte Beregning forsvunden ud af vor Raadighed og gaaet over i Monarchiets Fælleskasse; da maatte vi gjøre Laan hos Monarchiet til 8 pCt. for igjen at kunne laane ud til samme Rente, og det maatte vi gjøre, fordi vi selv manglede Kassebeholdning.

Den ærede Ordfører yttrede, at Rigsraadet bestræbte sig for paa en roesværdig Maade at ned sætte Udgifterne, og at dets Bestræbelser havde baaret gode Frugter. Det glæder mig, og jeg skal ikke med et eneste Ord betvivle, at det forholder sig saaledes, men jeg kan ikke indlade mig paa nogen Kritik over, hvorledes Rigsraadet raader med Midlerne. Jeg er aldeles overbevist om, at det raader over dem med den største Oekonomi og paa den heldigste Maade, men det influerer ikke paa det Spørgsmaal, som her foreligger.

Den ærede Minister fremsførte endnu en Ytring, som jeg ikke har taget Hensyn til og som jeg derfor skal bevare. Da han opregnede alle dem, som ikke have taget sig af denne Sag, yttrede han blandt Andet, at Statsrevisoratet heller ikke havde gjort det; heri tager imidlertid den ærede Minister feil, thi det Nr. 4, hvortil jeg har tilladt mig at stille Forslaget til Beslutning, omhandler netop dette Punkt. Det hedder i Slutningen deraf om den brugte Regnskabs- og Bogsføringsmaade, at om den end er mindre correct, saa forandres selvsølgelig Intet i det grundlovsbestemte finansielle Forhold mellem Kongeriget og Monarchiet. Det vil altsaa sees, at Statsrevisoratet netop har været opmærksomt paa denne Sag. Ministeriet har imidlertid ikke givet noget Svær til denne Anregning; at der ikke fra Statsrevisoratets Side er fremkommet noget Forslag til Beslutning i dette Punkt, skal jeg beklage, men videre kan jeg ikke sige dertil.